

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízдила a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobců: a) Agora Flora, a. s.**, se sídlem Chrudimská 2526/2a, Praha 3, **b) MS development, s. r. o.**, se sídlem Donská 275/9, Praha 10, **c) J. H., d) Ing. J. K., e) Z. K., f) K. M., g) JUDr. M. Š.**, všichni zastoupeni Norbertem Hinkem, advokátem, se sídlem Jáchymova 2, Praha 1, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy, odbor stavební**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2007, č. j. S - MHMP 481261/2006/OST/Kš, vedeném u Městského soudu v Praze, sp. zn. 8 Ca 98/2007, o námitce podjatosti vznesené žalobci vůči předsedovi senátu Městského soudu v Praze JUDr. Slavomíru Novákovi,

takto:

Předseda senátu Městského soudu v Praze JUDr. Slavomír Novák **není** vyloučen z projednávání a rozhodování věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 98/2007.

Odůvodnění:

Ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ca 98/2007 týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2007, č. j. S - MHMP 481261/2006/OST/Kš, o zastavení řízení o povolení stavby vznesli žalobci námitku podjatosti předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka. Námitku podjatosti odůvodnili tím, že JUDr. Slavomír Novák jako člen senátu Městského soudu v Praze projednával žalobu společnosti COMIMPEX, spol. s r. o., se sídlem Praha 3, Chrudimská 2364/4, proti rozhodnutí Obvodního úřadu pro Prahu 3, stavebního odboru, č. j. Výst/415/97/Li ze dne 3. 3. 1997 o povolení stavby, vedenou pod sp. zn. 38 Ca 129/2000. Řízení o žalobě bylo zastaveno, neboť Městský soud dospěl k názoru, že napadené rozhodnutí nebylo řádně doručeno a nenabývalo právní moci. Žalobci uvedli, že řízení vedené pod sp. zn. 38 Ca 129/2000 se sice formálně týkalo jiné věci a jiných účastníků, byla v něm však posuzována totožná otázka, která je dle žalobců zásadní pro rozhodnutí o jejich žalobě, a sice otázka řádného doručení a právní moci rozhodnutí Obvodního úřadu pro Prahu 3, stavebního odboru, č. j. Výst/415/97/Li ze dne 3. 3. 1997 o povolení stavby. Žalobci se domnívají, že JUDr. Slavomír Novák by žalobu mohl rozhodovat pod vlivem stanoviska, které zaujal senát, jehož byl JUDr. Slavomír Novák členem, což by mohlo být překážkou k vytvoření jeho objektivního a nezaujatého právního názoru.

O námitce podjatosti vznesené vůči soudci přísluší rozhodovat Nejvyššímu správnímu soudu (§ 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a to po vyjádření námitkou dotčeného soudce.

JUDr. Slavomír Novák k vznesené námitce podjatosti uvedl, že nemá žádný poměr k projednávané věci, ani k účastníkům či k jejich zástupcům, a že se nepodílel na rozhodování věci u správního orgánu. Dále uvedl, že byl členem senátu, který rozhodoval o žalobě společnosti COMIMPEX, spol. s r. o. proti rozhodnutí Obvodního úřadu pro Prahu 3, stavebního odboru, č. j. Výst/415/97/Li ze dne 3. 3. 1997 o povolení stavby. JUDr. Slavomír Novák dále konstatoval, že argumentem pro výrok o zastavení řízení byly zjištěné závady při doručování výše uvedeného rozhodnutí a že totožný právní problém je předmětem žalobní námitky v projednávané žalobě.

Podle ustanovení § 8 odst. 1 s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučení jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení. Obsahem citovaného ustanovení jsou tedy dva na sobě zcela nezávislé důvody vyloučení soudce. Soudce je jednak ipso facto vyloučen z projednávání a rozhodování věci, na níž měl podíl již v předchozím řízení správním či soudním. Vedle toho je pak důvodem vyloučení natolik objektivizovatelná míra osobního vztahu soudce k věci samé, k účastníkům či k jejich zástupcům, že míra a povaha tohoto vztahu zavdává důvod k pochybnostem o nepodjatosti soudce.

V případě předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka první důvod vyloučení z projednávání a rozhodování věci žalobců dán není. Ze soudního spisu, jakož i z námitky podjatosti či z vyjádření JUDr. Slavomíra Nováka nikterak nevyplývá, že by se kdy vůbec mohl podílet na řízení, z něhož vzešlo rozhodnutí žalovaného. Ve shodě s ustálenou judikaturou (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2003. č. j. Nao 2/2003 - 18, www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud konstatuje, že podíl soudce na rozhodování v „předchozím soudním řízení“, který by mohl založit důvod pro jeho vyloučení, se týká rozhodování ve stejné věci u soudu nižšího stupně. Projednávaná věc se však týká řízení u soudu stejného stupně v nikoli stejné věci. Zbývá tedy posoudit, zda se v případě JUDr. Slavomíra Nováka nejedná s ohledem na skutečnosti, které žalobce v námitce uvedl, o podjatost způsobenou osobním vztahem k věci či účastníkům.

Podjatostí je podle Nejvyššího správního soudu potřeba rozumět absenci nezávislosti a nestrannosti jakožto ústavních atributů soudnictví. Vodítkem k nalezení míry nezávislosti a nestrannosti soudce v míře, která naplňuje požadavky ústavního pořádku, nepodléhá však subjektivizmu v posuzování a neignoruje sociální realitu, je pro Nejvyšší správní soud především judikatura Ústavního soudu. Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 26. 4. 2005, publikovaným pod č. 220/2005 Sb., konstatoval, že dlouhodobý právní a politický vývoj liberálních demokracií vygeneroval ze zkušeností indikátory nezávislosti a nestrannosti, z nichž lze utvářet objektivizovatelná kritéria pro posouzení naplnění znaků nezávislosti a nestrannosti. Nezávislost a nestrannost soudu (soudce) v objektivní poloze se tak posuzuje z hlediska vztahu k ostatním mocenským složkám (respektování principu dělby moci) a z hlediska schopnosti aktérů řízení s potenciálním zájmem na určitém výsledku či průběhu sporu ovlivnit vznik, trvání a zánik funkce člena soudního orgánu či jinak účinně působit na jeho rozhodování. Soudci tedy musí mít natolik nezávislý status a tento status musí zůstat

i v konkrétních řízeních natolik nenarušen, aby bylo vyloučeno přímé či zprostředkované působení na rozhodovací činnost.

Je samozřejmě možné, že žalobci s přihlédnutím k rozhodnutí Městského soudu v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 38 Ca 129/2000 mohou do jisté míry usuzovat na výsledek své věci, přičemž tento výsledek jim nemusí hypoteticky konvenovat. To ovšem není důvodem k pochybnosti o nepodjatosti JUDr. Slavomíra Nováka – nelze bránit soudci, aby autonomně aplikoval právo, a dokonce se od něj očekává, že v obdobných případech bude aplikovat právo obdobně. Pokud žalobci dospějí k závěru, že taková aplikace je nesprávná (ovšem až bude projevna okolnímu světu seznatelným způsobem), obranou proti ní není námitka podjatosti, ale procesním předpisem předvídaný opravný prostředek.

Nejvyšší správní soud rozhodl o námitce podjatosti bez nařízení jednání, které žalobci v návrhu požadovali, neboť mu takový postup umožňuje ustanovení § 16 odst. 3 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 soudního řádu správního (neprovádí-li se dokazování, není třeba k rozhodnutí o tom, zda je soudce vyloučen, nařizovat jednání); poněvadž s ohledem na skutečnosti tvrzené v námitce nebylo nutno provádět dokazování, nemohlo by nařízení jednání v této věci ničeho přinést.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvody formulované žalobci nejsou způsobilé založit pochybnosti o nepodjatosti předsedy senátu. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je ve výroku uvedeno.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu